

Juhlapaikan pöytien valaisimista roikkui vappupalloja ja värikästä serpentiiniä. Kapeauumainen nainen istui syliini. Puhalsi vappurullan suoraksi ja hymyili. Tunnelma iltaan kohti keveni ja lähdin naisen mukaan. Naisen yksiössä saavutin hetken hurmion, eikä nainen kiinnostanut minua sen jälkeen. Ponnistelin ollakseni kohtelias. Lopulta olin niin vaivautunut, että nousin sängystä, pukeuduin ja poistuin yksiöstä aamuyöhön. Tunsin, että minulta puuttui jotain, ehkä se oli syy, miksi annoin periksi. Ennen taksiasemaa, valkoinen perhonen ärsytti minua. Yritin lyödä sen ilmasta, mutta en osunut siihen. Huidoin, eikä se jättänyt minua rauhaan. kotini ulko-ovella omatuntoni heräsi. Ristiriitaisin mielin avasin oven, enkä humalatilasta johtuen muistanut, että ihollani oli vieraan naisen eritteitä. Nukahdin Tanjan viereen huolettomana. Aamulla kahvin keitin korahтели ja kapea mustanauha valui lasipannuun. Tanja seiso ovella, toisessa kädessä matkalaukku, toisessa poika. Ajattelin, että Tanja unohtaa ja pian kaikki olisi taas hyvin, mutta en olisi voinut paremmin erehtyä. Tanja lähti, rakkaus ei. Pyysin rakkautta jättämään minut rauhaan, mutta se runteli ja rikkoi luuni. Se rikkoi luuni aina uudestaan, eikä jättänyt minua. En ymmärtänyt miksi se tahtoi pitää minut rampana. Oli kuitenkin selvää, että Tanja oli elämäni rakkaus. Kuluivat vuodet. Ostoskeskuksessa Seppälän vaateosastolla näin Tanjan. Hetken tarkasteltuaan mekkoa, laittoi sen takaisin naulakkoon ja poistui osastolta. Seurasin, eikä Tanja sitä huomannut. Ensimmäisen kerroksen suihkulähteen vieressä katsoin Tanjaa silmiin, eikä hän tuntenut minua. Ei se ollut Tanja, mutta näytti häneltä. Yritin kerätä rohkeutta ja mennä puhumaan jotain, mutta en tehnyt sitä. Pakenin autohalliin ja lopulta autooni, jonka tummien ikkunoiden läpi ei voinut erottaa, miten epämuodostunut ja runneltu olin. Oliko se sittenkin Tanja? Rakkaus runteli minua, eikä luuni ehtineet koskaan tervehtyä. Ajan myötä ymmärsin, että kärsimys oli rakkauden arvoista. Kun kaikki oli mennyt, jäljellä oli rakkaus, joka ei hylännyt minua. Opin arvostamaan sitä, enkä pyytänyt lähtemään. Eräänä aamuna Tanja ajoi autolla pihalleni. Vuosi kymmenten jälkeen rakkaus lääkitsi luitani. Se ei tullutkaan runtelemaan, vaan puolustamaan minua. Tanja käänsi autonsa kuin olisi lähtenyt, mutta peruutti sen paremmin pihalle. Ymmärsin, että Tanja ei ole lähdössä pois. Apteekissa Tanja istui viereeni ja antoi laukkunsa tiukkaponihäntäiselle farmaseutille, joka löysi laukusta väärennettyjä asiakirjoja. Apteekin parkkipaikalla valkosiipinen perhonen kieppui ilmassa, mutta se oli muuttanut muotoaan. Sillä oli ihmisen kasvot ja se oli kasvanut suuremmaksi. Heikkoudesta oli tullut sille ainoa voimavara. Se uskoi ja kohotti siipensä. Runneltuna ja kiviissaan se pyytää rakkautta jäämään. Suostuu omasta tahdostaan siihen, että rakkaus lävistää sen neulalla. Kävelen Tanjan kanssa vihreässä puistossa, jonka päälle kaareutuu sininen kupoli, enkä ole koskaan ollut näin onnellinen.